

Georg Malvius:

Balti keti ajal tundsin, et olen osa millestki suurest ja olulisest

Muusikalide Eestisse tooja lavastaja Georg Malvius lappab LP-ga oma kodust pildialbumit ja räägib, miks ta oma ametit, aga ka Eestit väga armastab.

Kaur Maran

kaur.maran@lehed.ee

Hiina „Vihmamees”

2014

„Olen töö asjus käinud pea kõikjal üle maailma, lavastanud etendusi umbes 25 riigis Ameerika Ühendriikidest Inglismaani, Ungarist Saksamaani ja Luksemburgist Itaaliani. Üks meeldejäävamaid oli etendus „Vihmamees” Hiinas Shanghai draamateatris. Seal töötamine oli suurepärase kogemus. Ühelt poolt on Hiina teatrikultuur midagi väga huvitavat ja erilist ning mul oli suur au sellest osa saada. Teisalt avastasin Hiina näitlejatega töötades palju uut, mis tegi mind lavastajana tugevamaks.

Ma räägin või mõistan umbes seitset keelt, aga Hiinas polnud neist ühestki kasu. Esimest korda lavastasin „Vihmameest” Vanemuises Tartu suurepärase näitlejatega, nii et materjal ja tekstid olid mulle tuttavad ning kui nad midagi rääki-

sid, teadsin keelt mõistmata, millest jutt. Aga pidin õppima, kuidas näitlejate keha-keelt tunnetada ja neid seeläbi ka juhendada. Aastate jooksul on mul arenenud tunnetus selle kohta, mida näitlejad teevad, kui nad räägivad keeles, mida ma ei mõista. Olen väga tundlik inimene ja avanen oma töö käigus täielikult. Ainult niimoodi saan tunda, mis on õige ja mis vale. Tunnen justkui näitlejate tundeid ja tean, et kui nad mind nutma panevad, teevad nad seda ka publikuga.”

Foto: Toomas Volmer, Rahvusooper Estonia arhiiv

Matemaatika vs. teater

1961

„15–16-aastaselt olin kooli teatritrupis ja mul tuli langetada valik, kas minna edasi humanitaarinete või matemaatika õppesuunal. Kõik ütlesid, et peaksin minema tehnilisele erialale, ja hakkasingi süvenenult matemaatika õppima. Samal ajal tegelesin aga teatriga edasi. Meid juhendas üks kohaliku linnateatri vanem näitleja. Kui juhendaja jäi haigeks, võtsin lavastamise enda hooleks. Etendus oli pimedast poisist, tegevus toimus Teise maailmasõja ajal ja mina olin peaosas. Mängisime seda tükki ainult ühe korra ja selle tõttu oleks mind peaaegu koolist välja visatud. Palusin üht õpetajat, et ta hoiaks etenduse ajal saa-

li tagaukse kinni. Etendus algas peale, tema aga lasi inimestel sealt kogu tüki vältel vabalt sisse ja välja käia. Vaheajal jooksin vahkvihas tema juurde ja käiku läksid sõnad, mida ei oleks sünnis lehes avaldada. Õpetaja sai omakorda väga vihaseks, aga teise vaatus ajal oli uks õnneks korralikult kinni. Järgmine päev pidasid õpetajad koosoleku, kus arutasid mu võimalikku väljaviskamist. Õnneks läks mul hästi ja pääsesin üksnes hoiatusega. Veidi pärast seda ütles juhendaja: „Georg, paljud inimesed saavad tehnilise tööga hakkama, aga väga vähesed suudavad teha teatrit.” Nende sõnade mõjul otsustasin siiski teatritele keskenduda.”

Sügav sõprus Jüriga

1990

„Eestisse tõi mind Eri Klas, kes juhatas 1980-ndatel Stockholmi rahvusooperis minu lavastatud Verdi „Rigoletto”. Ju suutsin talle hea mulje jätta, sest ta kutsus mu peagi Eestisse ja Estonia rahvusooperisse lavastama muusikali „Viuldaaja katusel”. Tutvusin Jüri Krjukoviga [pildil vasakul], kellest sai mu hea sõber. Tänu pikkadele vestlustele Jüriga õppisin Eestit ja siinset teatrit mõistma ja armastama. Sellest ajast peale olen igal aastal Eestis käinud.

Mind ei hoiu siin ei raha ega kuulsus. Olin siin, kui tegite Balti keti ja tõstsite Eesti lipu Pika Hermann tippu. Tundsin siis, et olin osa millestki uuest ja olulisest. Jüri kutsus mu Draamateatrisse ja tollane direktor Margus Allikmaa usaldas mind tegema mitut etendust: „Inglid

Ameerikas”, „Ämbliknaise suudlus”, Charles Dickens suurteos „Nicholas Nicelby”. Mõni neist oli omas ajas väga vastuoluline. Tundsin end nagu kodus ja nautisin südamest Eesti näitlejatega töötamist.

Tol ajal tehti Eestis väga palju suurepäraseid lavastusi. Eriti hästi on mees Mikk Mikiveri Draamateatris lavastatud „Libahunt” ja Elmo Nüganeni „Pianoola ehk mehaaniline klaver” Linnateatris. Draamalavastuste tase oli tollal väga tugev, aga muusikalidega oli olukord kehvem. Oli küll palju andekaid näitlejaid ja lauljaid, aga lavastusliku külje pealt jäid muusikalid üllatavalt madalale tasemele. Olen sellest ajast alates teinud Eestis väga palju muusikalavastusi ja muusikalide tase on märgatavalt paranenud.”

Foto: Toomas Volmer, Rahvusooper Estonia arhiiv

